

Prawo Wewnętrzne Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej

Rozdział 1

TOŻSAMOŚĆ KOŚCIOŁA

Art. 1.

1. Kościół Zielonoświątkowy w Rzeczypospolitej Polskiej, ukonstytuował się na mocy uchwały przyjętej przez Synod Założycielski, obradujący w Warszawie, w dniach 22-23 maja 1987 roku, w którym wzięli udział delegaci 82 zborów wchodzących wówczas w skład Zjednoczonego Kościoła Ewangelicznego. Prawne uznanie Kościoła nastąpiło dnia 1 lutego 1988 roku.
2. Kościół Zielonoświątkowy w Rzeczypospolitej Polskiej jest kontynuacją dwu nurtów ruchu zielonoświątkowego: Związku Stanowczych Chrześcijan (od 1910 r.) i Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej (od 1929 r.) oraz wspólnoty Zjednoczonego Kościoła Ewangelicznego (partycypacja: Stanowczy Chrześcijanie od 1947 r., Chrześcijanie Wiary Ewangelicznej od 1953 r.).
3. Zbory tworzące Kościół Zielonoświątkowy w Rzeczypospolitej Polskiej stanowią część Kościoła Powszechnego, Ciała, którego Głową jest Jezus Chrystus, Pan i Zbawiciel (Ef 1,22-23). Dlatego w łączności z innymi chrześcijanami, wierni Kościoła Zielonoświątkowego wyznają swoją wiarę słowami apostołskimi i nicejsko-konstantynopolitańskiego wyznania wiary.

Art. 2.

1. Wiernymi Kościoła Zielonoświątkowego są członkowie Zborów oraz osoby znajdujące się pod opieką pastoralną zborów, w tym dzieci i młodzież.

Rozdział 2

PRZEPISY GŁÓWNE

Art. 3.

1. Sytuację prawną Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „Kościołem”, reguluje w szczególności:
 1. Ustawa z dnia 20 lutego 1997 roku o stosunku Państwa do Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 41, poz. 254 z późniejszymi zmianami) zwana dalej „Ustawą”,

2. Ustawa z dnia 17 maja 1989 roku o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. Nr 29, poz. 155 z późniejszymi zmianami),
3. niniejsze Prawo Wewnętrzne.

Art. 4.

1. Terenem działalności Kościoła jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Kościół działa także poza granicami Państwa, zgodnie z odpowiednimi uzgodnieniami i przepisami międzynarodowymi.
3. Siedzibą Kościoła jest miasto stołeczne Warszawa.

Rozdział 3

CELE I ZASADY DZIAŁALNOŚCI KOŚCIOŁA

Art. 5.

1. Nadrzędnym celem Kościoła jest głoszenie Słowa Bożego i czynienie ludzi uczniami Chrystusa (Mt 28,19-20).
2. Zgodnie ze swą doktryną Kościół działa także na rzecz ograniczenia negatywnych aspektów więzi międzyludzkich i życia społecznego, jak w szczególności: wykluczenie społeczne, ubóstwo, bezdomność, uzależnienia, demoralizacja oraz przestępczość.

Art. 6.

1. Kościół realizuje swoje cele poprzez:
 1. określanie doktryny kościelnej i zasad wiary oraz stanowienie prawa kościelnego,
 2. organizowanie życia religijnego i publiczne sprawowanie kultu,
 3. zarządzanie sprawami kościelnymi według własnego prawa i swobodne wykonywanie władzy duchownej,
 4. organizowanie zgromadzeń religijnych oraz udzielanie posług religijnych,
 5. kształcenie i powoływanie duchownych,
 6. nauczanie konfesyjne religii, w tym także za pomocą prasy, książek, druków i środków multimedialnych,
 7. realizowanie inwestycji sakralnych i kościelnych,
 8. nabywanie, posiadanie i zbywanie majątku ruchomego i nieruchomego oraz zarządzanie nim,
 9. zbieranie ofiar, składek, kwestowanie, przyjmowanie darowizn, spadków i innych świadczeń od osób fizycznych i prawnych,
 10. wytwarzanie, nabywanie przedmiotów potrzebnych do kultu i praktyk religijnych oraz korzystanie z nich,

11. korzystanie ze środków masowego przekazu,
12. prowadzenie działalności oświatowej i wychowawczej,
13. tworzenie i prowadzenie diakonatów,
14. tworzenie organizacji na rzecz formacji religijnej, kultu publicznego oraz przeciwdziałania patologiom społecznym i ich skutkom,
15. prowadzenie działalności pożytku publicznego oraz charytatywnej i opiekuńczej,
16. sprawowanie posługi duszpasterskiej w więzieniach, szpitalach i wojsku,
17. prowadzenie świetlic społecznych, w tym socjoterapeutycznych,
18. organizowanie i prowadzenie akcji sportowo-rekreacyjnych,
19. posiadanie i tworzenie gospodarstw rolnych oraz prowadzenie ich i zarządzanie nimi,
20. prowadzenie działalności gospodarczej,
21. posiadanie, zakładanie i poszerzanie cmentarzy oraz prowadzenie ich i zarządzanie nimi,
22. inicjowanie powstawania i przystępowanie do krajowych organizacji międzykościelnych,
23. uczestniczenie w międzynarodowych organizacjach wyznaniowych oraz utrzymywanie kontaktów zagranicznych w sprawach związanych z realizacją swoich zadań,
24. zakładanie i prowadzenie:
 1. zborów i punktów misyjnych,
 2. seminariów teologicznych, instytutów i szkół misyjnych,
 3. duszpasterstw,
 4. misji,
 5. wydawnictw,
 6. kościelnych studiów oraz stacji radiowych i telewizyjnych
 7. ośrodków kościelnych.

Rozdział 4

ORGANY PRAWNE KOŚCIOŁA

SYNOD

Art. 7.

1. Synod jest najwyższym organem prawnym Kościoła jako całości.
2. Do właściwości Synodu należy:
 1. określanie doktryny kościelnej i zasad wiary oraz stanowienie prawa kościelnego,
 2. sprawowanie pieczy nad zachowaniem czystości nauki w Kościele,

3. stanie na straży prawa i jedności Kościoła,
 4. powoływanie i odwoływanie Prezbitera Naczelnego i Prezydium Naczelnej Rady Kościoła,
 5. powoływanie i odwoływanie Komisji Synodalnej,
 6. powoływanie i odwoływanie Kościelnej Komisji Kontrolującej,
 7. powoływanie i odwoływanie Komisji Praw Kościelnych,
 8. przyjmowanie sprawozdań Naczelnej Rady Kościoła,
 9. przyjmowanie sprawozdań Kościelnej Komisji Kontrolującej,
 10. ustalanie liczby, granic i nazw okręgów,
 11. przyjmowanie kierunków działalności Kościoła,
 12. uchwalanie i nowelizowanie Prawa Wewnętrznego i Pragmatyki Służbowej,
 13. rozstrzyganie kluczowych spraw dotyczących życia chrześcijańskiego,
 14. rozpatrywanie wniosków Komisji Synodalnej,
 15. podejmowanie postanowień w innych sprawach.
3. Synod tworzą prezbiterzy, pastory, pełniący obowiązki pastora, pastory pomocniczy, delegaci zborów liczących powyżej stu członków po jednym od każdej rozpoczynającej się kolejnej setki członków zboru, kierownicy kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną oraz członkowie komisji: synodalnej, kontrolującej i praw kościelnych.
 4. Synod zbiera się co cztery lata na sesję wyborczą, którą prowadzi Przewodniczący Komisji Synodalnej.
 5. Dorocznym sesjom Synodu w okresie kadencji przewodniczy Prezbiter Naczelny.
 6. Uchwały Synodu zapadają zwykłą większością głosów przy udziale w sesji przedstawicieli przynajmniej 2/3 zborów.

Komisja Synodalna

Art. 8.

1. Komisja Synodalna powoływana jest na czteroletnią kadencję w składzie po jednym przedstawicielu z każdego okręgu.
2. Do właściwości Komisji Synodalnej należy:
 1. prowadzenie między sesjami wyborczymi Synodu działań pojednawczych przekazanych przez Naczelną Radę Kościoła,
 2. przygotowanie wniosków dla Synodu w sprawie odwołań od decyzji Naczelnej Rady Kościoła,
 3. przygotowanie formalne sesji wyborczych Synodu,
 4. pełnienie funkcji Prezydium Synodu podczas sesji wyborczej.
3. Kandydatów do Komisji Synodalnej zgłaszają Zgromadzenia Okręgu.
4. Przewodniczącego Komisji Synodalnej powołuje Synod.

Kościelna Komisja Kontrolująca

Art. 9.

1. Kościelna Komisja Kontrolująca powoływana jest na czteroletnią kadencję w składzie: przewodniczący i dwóch członków.
2. Do właściwości Kościelnej Komisji Kontrolującej należy:
 1. sprawdzanie zgodności prowadzenia ksiąg finansowych z przepisami obowiązującymi kościelne jednostki organizacyjne: Naczelnej Rady Kościoła, kościelnych jednostek organizacyjnych, okręgów i zborów wyznaczonych w wyjątkowych przypadkach przez Naczelną Radę Kościoła,
 2. przedstawianie sprawozdań Naczelnej Radzie Kościoła z przeprowadzonej kontroli kościelnych i okręgowych jednostek organizacyjnych,
 3. przedstawianie sprawozdań Synodowi z przeprowadzonej kontroli Naczelnej Rady Kościoła.

Komisja Praw Kościelnych

Art. 10.

1. Komisja Praw Kościelnych powoływana jest na czteroletnią kadencję w składzie po jednym przedstawicielu ustępujących kościelnych Komisji: Doktrynalnej, Prawnej, Prawa Wewnętrznego i Pragmatyki Służbowej oraz przedstawiciela nowo powołanego Prezydium Naczelnej Rady Kościoła jako Przewodniczącego z urzędu.
2. Do właściwości Komisji Praw Kościelnych należy przygotowywanie wykładni przepisów prawa wewnętrznego i pragmatyki służbowej.

NACZELNA RADA KOŚCIOŁA

Art. 11.

1. Naczelna Rada Kościoła jest najwyższym organem prawnym Kościoła pomiędzy sesjami wyborczymi Synodu.
2. Do właściwości Naczelnej Rady Kościoła należy:
 1. strzeżenie praw i interesów Kościoła,
 2. kierowanie bieżącą działalnością Kościoła,
 3. powoływanie, przekształcanie i znoszenie zborów,
 4. powoływanie, przekształcanie, znoszenie oraz ustalanie zakresu działania kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną i czuwanie nad ich działalnością,
 5. powoływanie i odwoływanie oraz ustalanie zakresu kompetencji organów prawnych kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną,

6. powoływanie, przekształcanie i znoszenie komisji przy Naczelnej Radzie Kościoła,
 7. powoływanie i odwoływanie duchownych i diakonis,
 8. powoływanie, zawieszanie w czynnościach i odwoływanie ze stanowisk kościelnych,
 9. informowanie właściwego organu administracji rządowej o powołaniu, przekształcaniu lub zniesieniu zborów oraz o powołaniu lub odwołaniu pastorów,
 10. informowanie właściwego organu administracji rządowej o powołaniu, przekształcaniu lub zniesieniu kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną oraz o powołaniu lub odwołaniu ich organów,
 11. zatwierdzanie statutów i regulaminów kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną,
 12. przyjmowanie sprawozdań i rozpatrywanie wniosków prezbiterów okręgowych,
 13. zarządzanie i decydowanie w sprawach majątku stanowiącego własność Kościoła jako całości,
 14. zatwierdzanie planu finansowego Kościoła i sprawozdania z jego realizacji,
 15. przyjmowanie sprawozdań i rozpatrywanie wniosków Kościelnej Komisji Kontrolującej między sesjami zwyczajnymi Synodu,
 16. opiniowanie decyzji w sprawie transakcji sprzedaży, zamiany, darowizny lub obciążenia nieruchomości będącej własnością kościelnej osoby prawnej,
 17. przyjmowanie odwołań zborów,
 18. podejmowanie decyzji w sprawach dyscyplinarnych duchownych i diakonis,
 19. sprawowanie nadzoru nad organizacjami zielonoświątkowymi i fundacjami,
 20. ustalanie zakresu kompetencji Prezydium Naczelnej Rady Kościoła;
 21. wnioskowanie o odwołanie Prezbitera Naczelnego przed końcem kadencji. W tym przypadku zastępca Prezbitera Naczelnego, wyznaczony przez Naczelną Radę Kościoła, zwołuje Synod na sesję nadzwyczajną w celu rozpatrzenia tej sprawy, najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy,
 22. wytyczanie kierunków działalności Kościoła i przedstawianie ich Synodowi,
 23. zwoływanie Synodu.
3. Naczelna Rada Kościoła prowadzi rejestry:
 1. zborów,
 2. kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną,
 3. duchownych,
 4. diakonis.
 4. Naczelną Radę Kościoła tworzą Prezydium Naczelnej Rady Kościoła powoływane przez Synod na czteroletnią kadencję oraz Prezbiterzy Okręgowi.
 5. Posiedzenia Naczelnej Rady Kościoła zwoływane są nie rzadziej niż raz na pół roku.

6. Uchwały Naczelnej Rady Kościoła zapadają zwykłą większością głosów przy udziale w posiedzeniu przynajmniej 2/3 jej członków.

PREZYDIUM NACZELNEJ RADY KOŚCIOŁA

Art. 12.

1. Prezydium Naczelnej Rady Kościoła jest organem prawnym Kościoła uprawnionym do reprezentowania Kościoła jako całości w sprawach majątkowych oraz do opiniowania zmian w ustawie o stosunku Państwa do Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Do składania oświadczeń woli są uprawnieni: Prezbiter Naczelny, jego Zastępca lub członek Prezydium.
3. Zastępców Prezbitera Naczelnego i członków Prezydium powołuje Synod na wniosek Prezbitera Naczelnego spośród prezbiterów.
4. Zakres bieżącej działalności i kompetencji Prezydium ustala Naczelna Rada Kościoła.
5. W przypadku stałej niemożności pełnienia funkcji lub rezygnacji Zastępcy Prezbitera Naczelnego lub członka Prezydium, uzupełnienie składu Prezydium musi dokonać Synod na najbliższej sesji.

PREZBITER NACZELNY

Art. 13.

1. Prezbitera Naczelnego powołuje Synod na czteroletnią kadencję. Urząd ten można pełnić kolejno dwie kadencje.
2. Do kompetencji i obowiązków Prezbitera Naczelnego należy:
 1. reprezentowanie Kościoła na zewnątrz,
 2. kierowanie bieżącą działalnością Kościoła,
 3. przewodniczenie Naczelnej Radzie Kościoła i jej Prezydium,
 4. wnioskowanie o zwołanie Synodu na sesję nadzwyczajną celem dokonania zmian w składzie Prezydium między sesjami zwyczajnymi Synodu,
 5. wnioskowanie do Zgromadzenia Okręgu celem dokonania zmian na stanowisku prezbitera okręgowego między sesjami Synodu,
 6. wykonywanie uchwał Synodu, Naczelnej Rady Kościoła i jej Prezydium.
3. Prezbiterowi Naczelnemu przysługuje tytuł biskupa na czas sprawowania urzędu.
4. Kandydatów na Prezbitera Naczelnego zgłaszają Zgromadzenia Okręgu.
5. W przypadku stałej niemożności pełnienia funkcji przez Prezbitera Naczelnego, jego kompetencje przysługują Zastępcy Prezbitera Naczelnego, do czasu zwołania Synodu na sesję nadzwyczajną, co powinno nastąpić w terminie do sześciu miesięcy.

6. Synod może odwołać Prezbitera Naczelnego w przypadku głoszenia nauki niezgodnej z doktryną Kościoła, naruszania norm moralności chrześcijańskiej lub niewypełniania swoich obowiązków.

Rozdział 5

OKRĘGI

OKRĘG JAKO KOŚCIELNA OSOBA PRAWNA

Art. 14.

1. Okręg jest kościelną osobą prawną Kościoła powołaną do wspierania skupionych w nim Zborów, koordynacji ich działań oraz realizowania zadań wykraczających poza możliwości pojedynczego Zboru.
2. Okręgi ustanawia, przekształca i znosi Synod na wniosek Naczelnej Rady Kościoła, określając ich liczbę, granice i nazwę.
3. Siedzibą Okręgu jest miejsce zamieszkania Prezbitera Okręgowego.

Zgromadzenie Okręgu

Art. 15.

1. Zgromadzenie Okręgu tworzą duchowni i delegaci Zborów liczących powyżej stu członków po jednym od każdej rozpoczynającej się kolejnej setki członków Zboru.
2. Do właściwości Zgromadzenia Okręgu należy:
 1. wybór Prezbitera Okręgowego,
 2. przyjmowanie sprawozdań Prezbitera Okręgowego,
 3. rozpatrywanie wniosków przedkładanych przez Prezbitera Okręgowego,
 4. zatwierdzanie planów działalności Okręgu,
 5. przygotowywanie dla Naczelnej Rady Kościoła propozycji odnośnie do kierunków działalności Kościoła,
 6. wybór kandydata na Prezbitera Naczelnego,
 7. wybór kandydata do Komisji Synodalnej,
 8. wnioskowanie o odwołanie Prezbitera Okręgowego.
3. Zgromadzenie Okręgu zbiera się nie rzadziej niż raz w roku. W razie potrzeby może zostać zwołane z inicjatywy własnej Prezbitera Okręgowego lub na wniosek przynajmniej 2/3 liczby Zborów w Okręgu.
4. Zgromadzenie Okręgu może zwołać także, w przypadkach określonych przez Naczelną Radę Kościoła, Prezbitier Naczelny i wówczas on przewodniczy obradom.
5. Uchwały Zgromadzenia Okręgu zapadają zwykłą większością głosów przy udziale w sesji przedstawicieli przynajmniej 2/3 Zborów.

Rada Okręgu

Art. 16.

1. Zgromadzenie Okręgu może, w miarę potrzeb, powołać na wniosek Prezbitera Okręgowego Radę Okręgu na okres kadencji.
2. Rada Okręgu jest organem doradczym Prezbitera Okręgowego.

PREZBITER OKRĘGOWY

Art. 17.

1. Prezbyter Okręgowy jest organem prawnym okręgu wybieranym na czteroletnią kadencję spośród prezbiterów przez Zgromadzenie Okręgu zwoływane przez Prezbitera Naczelnego.
2. Do kompetencji i obowiązków Prezbitera Okręgowego należy:
 1. czuwanie nad działalnością Zborów danego Okręgu
 2. reprezentowanie Okręgu na zewnątrz,
 3. składanie oświadczeń woli w sprawach majątkowych w imieniu Okręgu,
 4. przewodniczenie Zgromadzeniu Okręgu,
 5. wizytowanie Zborów Okręgu,
 6. przewodniczenie posiedzeniu Rady Starszych w przypadkach szczególnych,
 7. dokonywanie oceny działalności Pastorów i Rad Starszych,
 8. przedstawianie sprawozdań Zgromadzeniu Okręgu z działalności Okręgu,
 9. składanie wniosków personalnych do Naczelnej Rady Kościoła,
 10. wnioskowanie do Naczelnej Rady Kościoła o powołanie, przekształcenie lub zniesienie Zborów i innych jednostek organizacyjnych działających na terenie Okręgu,
 11. zatwierdzanie wniosków Pastorów o odwołanie Pastora Pomocniczego,
 12. opiniowanie wniosków Pastorów o odwołanie starszego zboru,
 13. zatwierdzanie wniosków Rad Starszych o odwołanie starszego zboru w przypadku przyjęcia nauki niezgodnej z doktryną Kościoła lub naruszania norm moralności chrześcijańskiej,
 14. wykonywanie uchwał Zgromadzenia Okręgu, Naczelnej Rady Kościoła i Synodu.
3. W przypadku dłuższej niemożności pełnienia funkcji przez Prezbitera Okręgowego, Zgromadzenie Okręgu wybiera jego Zastępcę z pełnymi kompetencjami i obowiązkami. Wybór następuje zwykłą większością głosów.
4. Zgromadzenie Okręgu lub Naczelna Rada Kościoła może odwołać Prezbitera Okręgowego lub jego Zastępcę w przypadku głoszenia nauki niezgodnej z doktryną Kościoła, naruszania norm moralności chrześcijańskiej lub niewypelniania swoich obowiązków.

Rozdział 6

ZBORY

ZBÓR JAKO KOŚCIELNA OSOBA PRAWNA

Art. 18.

1. Zbór jest powoływany jako kościelna osoba prawna przez Naczelną Radę Kościoła.
2. Do właściwości Zboru należy:
 1. nauczanie i szerzenie znajomości Pisma Świętego,
 2. pielęgnowanie życia chrześcijańskiego wśród wiernych,
 3. zapewnianie opieki duszpasterskiej wiernym i ich rodzinom,
 4. odbywanie nabożeństw,
 5. chrześcijańskie wychowanie dzieci i młodzieży,
 6. działalność ewangelizacyjna i misyjna,
 7. działalność charytatywna, opiekuńcza i społeczna,
 8. współpraca z innymi zborami,
 9. wspieranie rozwoju całego Kościoła.
3. Do realizacji swoich zadań Zbór organizuje życie religijne, a w szczególności: urządza publiczne nabożeństwa, chrzty, śluby, pogrzeby, misje, rekolekcje, odczyty, wykłady, szkolenia, konferencje, zjazdy, obozy, wycieczki, zebrania, nabożeństwa i spotkania dla dzieci i młodzieży, kursy, wystawy, koncerty muzyczne, spotkania poetyckie, teatralne, prezentacje multimedialne, prowadzenie portali internetowych, kolportaż Pisma Świętego, literatury religijnej i innych artykułów potrzebnych do praktyk religijnych.
4. Zbór może prowadzić działalność gospodarczą, rolniczą, społeczną, charytatywną, kulturalną, wydawniczą i powoływać diakonie zborowe oraz jednostki organizacyjne w postaci seminariów, szkół i przedszkoli, świetlic, misji, punktów misyjnych, diakonatów, fundacji, stowarzyszeń i jednostek gospodarczych.
5. Zbory mają prawo posiadania cmentarzy grzebalnych, poszerzania ich, zakładania i zarządzania nimi.
6. Zbory są autonomiczne w ramach określonych przez Ustawę, Prawo Wewnętrzne i Pragmatykę Służbową. Zachowują pełną swobodę działania w ramach wspólnie wyznawanej wiary opartej na zasadach Pisma Świętego. Są samodzielne finansowo oraz administrują i zarządzają swoim majątkiem ruchomym i nieruchomym.

PASTOR

Art. 19.

1. Pastor jest organem prawnym Zboru powoływany przez Naczelną Radę Kościoła na wniosek Zboru.
2. Zakres kompetencji i obowiązków Pastora obejmuje:
 1. organizowanie i prowadzenie nabożeństw oraz innych form publicznego sprawowania kultu,
 2. ponoszenie odpowiedzialności za nauczanie biblijne w Zborze,
 3. organizowanie pracy duszpasterskiej w Zborze,
 4. współdziałanie z Radą Starszych przy podejmowaniu decyzji,
 5. ponoszenie odpowiedzialności za dokumentację Zboru,
 6. przedstawianie członkom Zboru informacji o działalności Zboru,
 7. składanie oświadczeń woli w sprawach majątkowych w imieniu Zboru,
 8. zatrudnianie i zwalnianie pracowników
 9. reprezentowanie Zboru na zewnątrz,
 10. wykonywanie uchwał Zgromadzenia Okręgu, Naczelnej Rady Kościoła i Synodu.
3. Pastorem może zostać duchowny Kościoła, który ma powołanie i przygotowanie do tej służby.
4. Jeżeli duchowny obejmuje stanowisko Pastora po raz pierwszy, winien przejść przynajmniej roczny okres próbny jako Pełniący Obowiązki Pastora. Na okres ten Naczelna Rada Kościoła wyznacza Pastora, który jest organem prawnym Zboru. Przepis ten nie dotyczy duchownego, który w danym Zborze pełnił urząd Pastora Pomocniczego przynajmniej trzy lata.
5. Pastora może odwołać Naczelna Rada Kościoła na wniosek Rady Starszych zatwierdzony przez Prezbitera Okręgowego.
6. Naczelna Rada Kościoła może zawiesić w czynnościach lub odwołać Pastora z własnej inicjatywy, w przypadku głoszenia nauki niezgodnej z doktryną Kościoła, naruszania norm moralności chrześcijańskiej lub niewypełniania swoich obowiązków.
7. W razie zawieszenia w czynnościach lub odwołania Pastora, jego funkcje czasowo wykonuje Pastor Pomocniczy, względnie inny duchowny Kościoła wyznaczony przez Naczelną Radę Kościoła.

Pastor Pomocniczy

Art. 20.

1. W Zborze o liczebności przekraczającej stu członków można powołać Pastora Pomocniczego. Pastor Pomocniczy powinien odpowiadać takim samym kwalifikacjom jak Pastor.
2. Pastora Pomocniczego powołuje Naczelna Rada Kościoła na wniosek Pastora zatwierdzony przez Radę Starszych.
3. Pastor Pomocniczy podlega Pastorowi, który określa zakres jego działania i kompetencje.

4. Pastor Pomocniczy może zostać odwołany przez Naczelną Radę Kościoła na wniosek Pastora zatwierdzony przez Radę Starszych.

Rada Starszych

Art. 21.

1. Rada Starszych, na czele z Pastorem jako jej przewodniczącym z urzędu, stanowi kierownictwo Zboru.
2. Do właściwości Rady Starszych należy:
 1. przyjmowanie członków Zboru, a także ich skreślanie z listy członków,
 2. podejmowanie decyzji w sprawach dyscyplinarnych członków Zboru poprzez udzielanie upomnienia, zawieszania w prawach członkowskich lub wykluczanie ze Zboru,
 3. zgłaszanie kandydatów na duchownych Kościoła,
 4. zgłaszanie propozycji kandydata na urząd Pastora i Pełniącego Obowiązeki Pastora,
 5. zatwierdzanie propozycji kandydata na urząd Pastora Pomocniczego,
 6. wnioskowanie o odwołanie Pastora, Pastora Pomocniczego i Pełniącego Obowiązeki Pastora,
 7. tworzenie, przekształcanie i znoszenie diakonii zborowych oraz zborowych jednostek organizacyjnych,
 8. powoływanie i odwoływanie osób odpowiedzialnych za daną diakonię lub jednostkę organizacyjną,
 9. decydowanie o zatrudnianiu i zwalnianiu pracowników,
 10. dysponowanie majątkiem zboru ruchomym i nieruchomym,
 11. występowanie z wnioskami o umieszczenie w planie zagospodarowania gminy planowanych do budowy obiektów sakralno-kościelnych,
 12. decydowanie o ofiarach na cele Zboru, Okręgu i Kościoła,
 13. zatwierdzanie wniosku Pastora w sprawie udziału przedstawicieli Zboru w Synodzie i Zgromadzeniu Okręgu,
3. Starszym Zboru może zostać członek Zboru, który posiada powołanie do tej służby, odpowiada moralnym wymogom Pisma Świętego oraz ma przynajmniej trzyletni staż wiary.
4. Starsi Zboru powoływani i odwoływani są przez członków Zboru na wniosek Pastora. Wniosek o odwołanie Starszego Zboru wymaga zaopiniowania przez Prezbitera Okręgowego.
5. Odwołanie Starszego Zboru może nastąpić także z inicjatywy Prezbitera Okręgowego w przypadku przyjęcia nauki niezgodnej z doktryną Kościoła lub naruszania norm moralności chrześcijańskiej.
6. Starszy Zboru przestaje pełnić swą funkcję także w przypadku rezygnacji lub ukończenia 70 lat.

7. Pastor zwołuje posiedzenia Rady Starszych w miarę potrzeb, jednak nie rzadziej niż raz na kwartał.
8. Posiedzenie Rady Starszych może zwołać w szczególnych przypadkach, określonych przez Naczelną Radę Kościoła, także Prezbiter Okręgowy i wówczas on przewodniczy obradom.
9. Uchwały Rady Starszych zapadają zwykłą większością głosów przy udziale w posiedzeniu przynajmniej 2/3 jej członków.
10. Postanowienia Rady Starszych w sprawach dyscyplinarnych duchownych i diakonis muszą uzyskać uprzednio zgodę Naczelnej Rady Kościoła.
11. Członkowie Zboru w sprawach dyscyplinarnych mogą odwoływać się od decyzji Rady Starszych do Prezbitera Okręgowego poprzez Pastora.
12. Zbory, w których nie można powołać Rady Starszych, podlegają jurysdykcji Prezbitera Okręgowego.
13. W razie potrzeby Zbór może na wniosek Pastora powołać Radę Zboru.

Członkowie Zboru

Art. 22.

1. Członkiem Zboru jest osoba, która uznała prawdy wiary Kościoła, przyjęła chrzest wiary oraz pisemnie zadeklarowała członkostwo.
2. Prawa i obowiązki członków wynikają bezpośrednio z Pisma Świętego, a w szczególności są ustalane przez Zbory.
3. Członkostwo wygasa przez dobrowolne wystąpienie, przeniesienie, skreślenie z listy członków, wykluczenie lub śmierć.

Art. 23.

1. Członkowie Zboru poprzez głosowanie wypowiadają się w sprawach:
 1. zatwierdzanie propozycji odnośnie do obsadzania urzędu Pastora, Pastora Pomocniczego i Pełniącego Obowiązki Pastora,
 2. opiniowanie wniosku o odwołanie Pastora, Pastora Pomocniczego i Pełniącego Obowiązki Pastora,
 3. powołanie i odwołanie Starszych Zboru na wniosek Pastora,
 4. powoływanie lub odwoływanie Zborowej Komisji Kontrolującej,
 5. opiniowanie wniosku Rady Starszych o przekształcenie Zboru.
2. Prawa wyborcze mają pełnoletni członkowie Zboru.
3. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów przy udziale przynajmniej połowy uprawnionych do głosowania członków Zboru, z wyjątkiem opiniowania wniosku o przekształcenie Zboru, które wymaga udziału 4/5 liczby członków Zboru.

Zborowa Komisja Kontrolująca

Art. 24.

1. Zborowa Komisja Kontrolująca powoływana i odwoływana jest przez członków Zboru w składzie: przewodniczący i dwóch członków.
2. Do jej właściwości należy:
 1. sprawdzanie zgodności prowadzenia ksiąg finansowych z przepisami obowiązującymi kościelne jednostki organizacyjne,
 2. przedstawianie na bieżąco Pastorowi protokołów pokontrolnych,
 3. przedstawianie corocznie Radzie Starszych sprawozdań z przeprowadzonych kontroli.
3. Członkiem Komisji może zostać członek Zboru, spoza Rady Starszych, posiadający merytoryczne przygotowanie do tej funkcji.
4. Zbory, w których nie można powołać Komisji Kontrolującej, podlegają w tym zakresie jurysdykcji Prezbitera Okręgowego.

Rozdział 7

INNE JEDNOSTKI ORGANIZACYJNE KOŚCIOŁA

Jednostki organizacyjne posiadające osobowość prawną

Art. 25.

1. Naczelna Rada Kościoła powołuje, przekształca i znosi jednostki organizacyjne Kościoła posiadające osobowość prawną.
2. Zakres działania jednostek organizacyjnych Kościoła posiadających osobowość prawną, obejmuje:

1) Seminaria, szkoły teologiczne i instytuty:

1. organizowanie rekrutacji kandydatów,
2. nauczanie i wychowanie studentów,
3. organizowanie praktyk,
4. udzielanie absolutorium i nadawanie tytułów zgodnie z obowiązującymi przepisami,
5. prowadzenie działalności naukowo-badawczej.

2) Duszpasterstwa:

1. sprawowanie opieki duszpasterskiej nad dziećmi, młodzieżą, osobami starszymi, ludźmi chorymi, żołnierzami i więźniami,
2. krzewienie idei pomocy bliźnim i postaw społecznych temu sprzyjających,
3. katechizacja dzieci i młodzieży,
4. animowanie życia muzycznego w zborach i okręgach Kościoła,

5. organizowanie i prowadzenie szkolenia dla zborowych diakonii muzycznych,
6. organizowanie i prowadzenie seminariów oraz szkoleń
7. organizowanie i prowadzenie rekolekcji,
8. organizowanie wypoczynku i rekreacji.

3) Misje:

1. organizowanie i prowadzenie działalności misyjno-ewangelizacyjnej,
2. organizowanie i prowadzenie działalności pożytku publicznego i charytatywno-opiekuńczej,
3. przygotowywanie i emitowanie programów religijnych w środkach masowego przekazu,
4. organizowanie i prowadzenie opieki nad osobami uzależnionymi lub niepełnosprawnymi,
5. organizowanie i prowadzenie rekolekcji,
6. organizowanie wypoczynku i rekreacji,
7. organizowanie i prowadzenie seminariów oraz szkoleń.

4) Wydawnictwa:

1. organizowanie działalności naukowo-badawczej w zakresie zagadnień religijnych,
2. wydawanie prasy, książek i innych druków,
3. prowadzenie zakładów poligraficznych,
4. wytwarzanie środków multimedialnych,
5. organizowanie kolportażu wydawnictw.

5) Kościelne studia radiowe i telewizyjne:

1. organizowanie i prowadzenie stacji radiowych i telewizyjnych,
2. produkcja i prowadzenie programów radiowych i telewizyjnych,
3. współpraca z publicznymi i prywatnymi ośrodkami radiowymi oraz telewizyjnymi.

6) Ośrodki kościelne:

1. organizowanie i prowadzenie opieki nad osobami uzależnionymi,
2. organizowanie i prowadzenie rekolekcji oraz ewangelizacji,
3. organizowanie i prowadzenie opieki paliatywnej, hospicja i domy samotnej matki,
4. organizowanie wypoczynku i rekreacji.

Art. 26.

1. Naczelna Rada Kościoła powołuje i odwołuje organy prawne kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną.

2. Do kompetencji i obowiązków organów prawnych kościelnych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną należy:
 1. opracowywanie programów działalności i przedstawianie ich do aprobaty Naczelnej Radzie Kościoła,
 2. bieżące kierowanie jednostką organizacyjną Kościoła,
 3. ponoszenie odpowiedzialności za dokumentację podległej im jednostki organizacyjnej,
 4. zatrudnianie i zwalnianie pracowników,
 5. reprezentowanie jednostki organizacyjnej Kościoła na zewnątrz,
 6. składanie oświadczeń woli w sprawach majątkowych.

Jednostki organizacyjne bez osobowości prawnej

Art. 27.

1. Jednostki organizacyjne bez osobowości prawnej działają w ramach tych kościelnych osób prawnych, które je powołały lub wskazanych uchwałą Naczelnej Rady Kościoła.
2. Kościelna osoba prawna, która powołała jednostkę organizacyjną bez osobowości prawnej, określa jej strukturę organizacyjną i zakres działalności.

Rozdział 8

POWOŁYWANIE, PRZEKSZTAŁCANIE I ZNOSZENIE KOŚCIELNYCH OSÓB PRAWNYCH

Powoływanie

Art.28.

1. Kościelne osoby prawne powoływane są na wniosek Rad Starszych lub grupy wiernych w przypadku zborów, a na wniosek duchownych w przypadku innych jednostek.
2. Wniosek przedkładany jest poprzez Prezbitera Okręgowego Naczelnej Radzie Kościoła, która podejmuje stosowne postanowienia.
3. Do wspólnoty Kościoła Zielonoświątkowego mogą wejść i inne istniejące w Polsce zbory, jeżeli ich władze w imieniu swych członków złożą formalne uchwały deklarujące jedność wiary z Kościołem oraz gotowość zachowania wynikających z tej wiary warunków, a uchwały te przyjmie Naczelna Rada Kościoła.

Przekształcanie

Art. 29.

1. Przekształcanie kościelnych osób prawnych polega w szczególności na łączeniu lub podziale tych jednostek.

Art. 30.

1. Przekształcenie Zboru może nastąpić na wniosek Rady Starszych. Wniosek taki wymaga pisemnej deklaracji 4/5 liczby członków Zboru.
2. Przekształcenie Zboru może nastąpić również na wniosek Prezbitera Okręgowego z powodu utraty przez Zbór tożsamości kościelnej.
3. W procedurze przekształcenia Zboru niezbędny jest udział Prezbitera Okręgowego. Przekształcany Zbór w drodze negocjacji stron opracowuje propozycje odnośnie do przeznaczenia ich majątku.
4. Wniosek o przekształcenie wraz z propozycją odnośnie do przeznaczenia majątku jest przedkładany Naczelnej Radzie Kościoła, która podejmuje stosowne postanowienie.

Art. 31.

1. Naczelna Rada Kościoła na wniosek Prezbitera Okręgowego może przekształcić Zbór w punkt misyjny, jeżeli Zbór ten utracił zdolność samodzielnego funkcjonowania. Majątek tego Zboru przechodzi na własność Zboru, do którego punkt misyjny zostaje przyłączony.

Art. 32.

1. Inne kościelne osoby prawne mogą zostać przekształcone na wniosek organów prawnych tych jednostek. Wniosek powinien zawierać propozycje odnośnie do przeznaczenia ich majątku. Wniosek przedkładany jest NRK, która podejmuje stosowne postanowienie.

Znoszenie

Art. 33.

1. Zniesienie kościelnych osób prawnych następuje w przypadku utraty przez nie zdolności dalszego funkcjonowania.

Art. 34.

1. Postanowienie o zniesieniu kościelnych jednostek prawnych podejmuje Naczelna Rada Kościoła na wniosek właściwych organów prawnych.

Art. 35.

1. Majątek zniesionych kościelnych osób prawnych przechodzi na własność Kościoła jako całości.

Rozdział 9

ORGANIZACJE ZIELONOŚWIĄTKOWE

Art. 36.

1. Wierni mają prawo zakładać organizacje zielonoświątkowe, a kościelne osoby prawne – fundacje.
2. Wniosek o utworzenie organizacji lub fundacji składany jest do Naczelnej Rady Kościoła. Wniosek musi zawierać: imiona i nazwiska oraz adresy założycieli, cele, sposoby finansowania, teren działania i adres siedziby.
3. Naczelna Rada Kościoła w terminie trzech miesięcy wydaje decyzję we wnioskowanej sprawie. W przypadku decyzji pozytywnej wyznacza jednocześnie opiekuna kościelnego.
4. Po uzyskaniu kościelnej aprobaty założyciele organizacji zielonoświątkowej lub fundacji mogą przystąpić do działań prawnych związanych z ich założeniem.
5. Kopia decyzji właściwego organu administracji rządowej o założeniu organizacji zielonoświątkowej lub fundacji winna być przekazana do Naczelnej Rady Kościoła w ciągu dwóch tygodni.
6. Działalność organizacji zielonoświątkowej lub fundacji prowadzona jest pod nadzorem Naczelnej Rady Kościoła. Może ona opiniować działalność, cofnąć aprobatę, a w przypadku fundacji wyznaczyć kościelną osobę prawną sprawującą zarząd przymusowy.
7. W przypadku likwidacji organizacji zielonoświątkowej lub fundacji jej majątek przechodzi na własność Kościoła jako całości z uwzględnieniem obowiązujących przepisów Kodeksu Cywilnego.

Rozdział 10

DUCHOWNI I DIAKONISE

Duchowni

>

Art. 37.

1. Duchownymi Kościoła są: diakoni i prezbiterzy.
2. Diakoni i prezbiterzy powoływani są przez Naczelną Radę Kościoła na wniosek Prezbitera Okręgowego.

3. Diakon musi odpowiadać kwalifikacjom Pisma Świętego. Kandydat na diakona przechodzi przynajmniej jednoroczny okres próbny. Po uzyskaniu pozytywnej opinii Rady Starszych i zdaniu egzaminu kościelnego może być ordynowany na diakona.
4. Prezbiter musi mieć ukończone trzydzieści lat i przynajmniej siedmioletni staż diakona. Na wniosek Prezbitera Okręgowego, Prezydium Naczelnej Rady Kościoła przeprowadza rozmowę kwalifikacyjną i podejmuje decyzję o powołaniu na prezbitera.
5. Diakoni są duchownymi uprawnionymi do wykonywania wszystkich czynności kościelnych.
6. Prezbiterzy są duchownymi uprawnionymi do wykonywania wszystkich czynności kościelnych i pełnienia wszystkich funkcji w Kościele.
7. Zadaniem duchownych jest troska o rozwój Kościoła – realizowanie celów i kierunków działalności wytyczonych przez Pismo Święte oraz Synod.
8. Cenzus wieku duchownych na stanowiskach kościelnych wynosi 70 lat.

Diakonise

Art. 38.

1. Diakonisami są kobiety powołane do służby w Kościele.
2. Diakonise powoływane są przez Naczelną Radę Kościoła na wniosek Pastora zaopiniowany przez Prezbitera Okręgowego.
3. Diakonise mają prawo do ubezpieczenia społecznego jak duchowni Kościoła.

Rozdział 11

ZAWIERANIE MAŁŻEŃSTW

Art. 39.

1. Małżeństwo zawarte przed duchownym Kościoła Zielonoświątkowego wywołuje skutki cywilnoprawne, jeśli odpowiada wymaganiom określonym w Kodeksie Rodzinnym i Opiekuńczym i zostało zawarte w formie przewidzianej przez Prawo Wewnętrzne.
2. Zamiar zawarcia małżeństwa nowożeńcy zgłaszają Pastorowi i dostarczają zaświadczenie Urzędu Stanu Cywilnego najpóźniej miesiąc przed terminem ślubu.
3. Do przyjmowania oświadczeń woli jednoczesnego zawarcia małżeństwa podlegającego prawu polskiemu upoważniony jest ordynowany duchowny, a zaświadczenie stanowiące podstawę sporządzenia aktu małżeńskiego podpisuje Pastor.
4. Wzór ślubowania małżeńskiego ustala Naczelna Rada Kościoła.

5. Pastor Zboru, w którego Księżde Małżeństw zostało zarejestrowane małżeństwo, zobowiązany jest w terminie do pięciu dni dostarczyć do właściwego Urzędu Stanu Cywilnego jeden egzemplarz zaświadczenia stanowiącego podstawę sporządzenia aktu małżeństwa w sposób określony przez Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy.
6. Małżeństwo również może być zawarte w Urzędzie Stanu Cywilnego, a następnie pobłogosławione w Zborze przez duchownego.

Rozdział 12

SPRAWY MAJĄTKOWE KOŚCIOŁA

Art. 40.

1. Środki na działalność Kościoła pochodzą:
 1. z ofiar pieniężnych, darów w naturze oraz składek,
 2. z zapisów, spadków, darowizn krajowych i zagranicznych,
 3. z dochodów z imprez, zbiórek publicznych i kwestowania,
 4. z subwencji, dotacji, ofiar pochodzących od krajowych i zagranicznych instytucji oraz jednostek organizacyjnych Kościoła,
 5. z odpłatności za usługi świadczone przez jednostki organizacyjne Kościoła,
 6. z dochodów z własnej działalności gospodarczej jednostek organizacyjnych Kościoła,
 7. z innych źródeł.

Art. 41.

1. Za zobowiązania kościelnych osób prawnych nie odpowiada inna kościelna osoba prawna ani Kościół jako całość.

Art. 42.

1. Wystąpienie osób fizycznych ze wspólnoty Kościoła nie upoważnia do udziału w majątku kościelnych osób prawnych oraz organizacji zielonoświątkowych.

Art. 43

1. Przed zawarciem transakcji sprzedaży, zamiany, darowizny lub obciążenia nieruchomości będącej własnością kościelnej osoby prawnej, organ prawny tej osoby zgłasza Naczelnej Radzie Kościoła zamiar dokonania transakcji.
2. W ciągu 30 dni od daty wpływu zgłoszenia, o którym mowa w ust.1, Naczelna Rada Kościoła może wyrazić pisemny sprzeciw, który uniemożliwia zawarcie transakcji.

Rozdział 13

PRZEPISY KOŃCOWE

Art. 44.

1. W sprawach nieuregulowanych niniejszym Prawem Wewnętrznym każdorazowo tryb postępowania ustala Naczelna Rada Kościoła.

Art. 45.

1. Do nowelizacji i zmiany Prawa Wewnętrznego uprawniony jest Synod.

Art. 46.

1. Zasady służby i postępowania w Kościele Zielonoświątkowym w Rzeczypospolitej Polskiej określa Pragmatyka Służbowa uchwalana przez Synod.

Niniejsze Prawo Wewnętrzne uchwalili Synod Nadzwyczajny dnia 28 września 2007 roku.